

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Friderici Forneri Theologiae Doctoris Canonici Ecclesiae
Collegiatæ diui Stephani Bambergæ, De Temulentia
Malo, Eiusque Remediis, Variis Item Scitu Iucundissimis,
nec non vtilissimis de rebus, quæ in ...**

Förner, Friedrich

Ingolstadii, 1603

Cap. XXXIX. Temulentia toties in æterna mortis discrimine ponit hominem,
quoties plenè se inebriat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45433

CAPVT XXXIX.

Temulentia, toties in aeterna mortis discrimine ponit hominem, quoties inebriat se perfecte.

Qui amat periculū peribit in illo, maius eterne salutis periculū, nusquam est, vt in temulentia: nullum enim peccatū aliud, ita priuat vsu rationis, vt illa, quare si in Ebrietate quis occideretur, aut alio periret mortis genere, quo iturū putatis? ad ccelos? id mihi nō finit persuaderi, verbū illud, Diui Hieronymi, *Difficile, imō impossibile est, vt presentibus quis, & futuris fruatur bonis, vt hic ventre, & illic mentem impleat, & de delitiis transeat ad delitias.* Ergo ad inferos haud dubiè demigrabit. Non sic alia peccata: Nam ea rationis vsu minimè tollunt, vt homo se, quocunq; momento, etiā si peccato sit obnoxius, ad Deū conuertere possit, de peccatis dolere, conteri, pœnitentiā agere, ac saluari, tametsi vel in aquis submergeretur, aut gladio vulneratus, vel alio repētino casu occumberet letho. At si sit ebrius, perit ratio, naufragium passa est, vini fumis obruta est, nihil de Deo, nihil de eterna salute, nihil de peccati grauitate valet cogitare. Mors itaq; si ingruat, actum est de perenni salute, spes omnis planè perit. Ecce periculum aeternæ mortis, o Temulente, quoties vino te nimium obruis, & rationis vsu spolias,

Atq; hæc, cū reuera ita sint, vt dixi; sic tamè parui sunt, quasi somnia essent, vel aniles fabulæ, aut gerre Siculæ. At verò, mihi credite: certa est Dei vindicta, periculū euidentis & indubitatū; illa nō emanabit; hoc Deus faxit, neminè vestrū inopinatò apprehēdat; ne id q; Hesiod^o appositissimè monet, cuiquā obtingat.

Δίκη ὅπως ὑβριόπιχα,

εἰς τὸ ἐλθεῖν εὐθὺς αὐτῶν δὲ τὴν ἕνπιον ἔγνω.

Tan-

Eccles. 3.

In Epistola ad Oceanum.

In quantum se periculum conuiciat quibus quādocunq; perfecte temulētis.

In libro qui dicitur opera & dies.

*Tandem sua pœna nocentem
consequitur, passusq; sapit tum deniq; stultus.*

*In Metro-
poli Saxon.
vindicata
Dei in
principem
Temulen-
tum.*

Id quoq; memorabili constare poterit Exemplo, quod Albertus Krantzius refert. Ludouicus Guil-
elmus Misniae Marchionis frater, vir Ebrietatis &
commestationum studiosissimus, qui circa annum
Domini 1382. Magdeburgensis Archiepiscopatus gu-
bernacula suscepit, quadam vice, ad Kalbense ca-
strum, multos primariae nobilitatis viros, cum Gy-
necæis, epulatum conuocauerat. cumq; ipse iam
pro more temulentus, è mensa surgeret, choreasq;
plaudendo & tripudiando pedibus, caremonia No-
bilitati aliàs inusitata, diuti⁹ agitasset, trabium com-
pagibus paulatim disiunctis, domus magno fragore
dissolui, & casum minari cœpit. Archiepiscopus er-
go, primus omnium, ad gradus, fugam petiturus,
properanter accurrit, quibus ruente domo concu-
sis, cecidit infelix, ac miserrimè cum plurimis ex illa
societate, paucis euadentibus, & corpore & anima
perit. Luculenta temulentiae vindicta. Tu qui sapis,
eam fuge, ac saluti tuae prospice.

*Extremo
supplicio
afficiendi,
nullatenus
inebriari
debent, ut
vulgò fit.*

Non possum quin hic obiter eos, vt merentur,
multis nominibus, taxem, qui capitis damnatos, ex-
tremoq; supplicio afficiendos, inebriari procurant,
vt mentis impotes, irrogati tormenti, cruciatuq;
grauitatem, sentiant minus, perferant facilius. Pelsi-
mo id fit consilio, & haud dubiè ab ipso Dæmone
promanante. quod dico, ex duobus arguo malis.
Nec enim ebrii, vltima illa vitæ periodo, quic-
quam de Deo, de peccatis, de aeterna salute poterunt
cogitare; nec etiam tormenta, haud sentiendo, atq;
ea in Christi meritum & passionem non referendo,
scelerum pœnas expiare. Quamobrem illi, quorum
cura est, huiusmodi reos, in extremis ad salutem
erudi-

erudire, omnem rudentem moueant, atq; aleam iaciant, vt hoc Dæmonis astutissimum stratagemata, eludatur. hoc ni fiat, quicquid aliud egeris, infructuosum puta. Illud potius à Iudice deprecandum tibi concesserim, vt cum moriendum sit reo, quàm fieri possit maximè, cruciatuum acerbitatem leniat.

CAPVT XXXX.

Temulentia in æternas gehennæ flammâ precipitat.

Inueniuntur versuta quædam & callida ingenia, impensè id vnum, inuida diuitiarum cupiditate stimulante, cogitantia, quomodo vicinos, quorum fortuna semper illis est pinguior, circumueniant, fundos illis eripiant & possessiones, atq; in suam, per fas & nefas redigant potestatem: quorum anhelans & inflammata appetentia, vt quod oculis ad rapinam designauit, assequatur, vix melior, vix commodior iniri ratio potest, quàm temulentia, ergo specie fucati amoris, eos vocant ad conuiuia, & symposia, fumos venditant, beneuolentiam, tum verbis, tum factis, captiosè aucupantur, ad potum blandè inducunt nimium, id vnum spectantes, vt simplex ille homulus inebrietur. Tunc demum aggrediuntur doli nescium, verbis aures ad pruricum demulcentibus, in fraudem alliciunt; tractant de agrorum, & pratorum emptione, venditione, commutatione; emunt vendunt, commutant, precia paciscuntur, dominia transferunt, suo semper lucro, illius verò pauperculi, extremo detrimento, quod tamen ipse, necdum absumpta crapula, nondum prospicit, nedum sentiat. euigilet porro, ad se redeat, abscefferit temulentia, lamentabitur, dolebit, conqueretur, dolos inculcabit: sed frustra, reti ventos capere

Simile ab auaro.